

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Broget Løv

Citation: Drachmann, Holger: "Broget Løv", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 303. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann12tom-shoot-workid56298/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

PRÆLUDIUM

Smaafluglen i Lunden blir tavs,
naar Aftenen falder og Høstnatten stunder —
derpaa man i Skumringen grunder,
om Livet er Guld eller glimrende Snavs?
Hvi avled min Fa'r mig,
hvi fødte min Mo'r mig,
hvi løb jeg grassat langs de vildsomme Stier,
indtil jeg blev gammel og graa? —
den Fugl er vel klogest, som tier.
Men jeg løfter min Luth, og jeg svinger mit Sværd:
endnu er vel Dagen en klingende Sang
og et klirrende Kaardestød værd!

Jeg ler ad det brogede Spil,
med Ridder og Dame, med Svende og Piger;
jeg smiler, naar Bølgerne stiger,
jeg er iblandt Mængden kun en, som ser til —
Om Damen skal skændes,
om Borgen skal brændes,
hvad rager det mig, jeg som sidder paa Bænken
og tømmer min Kande i Ro —?
jeg tømmer og takker for Skænken.
Og saa løfter min Luth jeg og drager mit Sværd:
endnu er vel Dagen en klingende Sang
og et klirrende Kaardestød værd!

Smaafluglen i Lunden fik Røst —
men Næb fik den ogsaa og Kløer og Vinger;
som Falk den i Luften sig svinger,
i Højden faar Sangfluglen Staal om sit Bryst —
Mod Borgen, som knejser,
et Opbud jeg rejser:

fortvivlede Karle langs Veje og Stier,
 saa langt som et Hær-Skrig kan naa' —
 en Sanger er altid *Befrier*.
 Og han løfter sin Luth, mens han drager sit Sværd,
 thi altid er Dagen en klingende Sang
 og et klirrende Kaardestød værd!

ROMANTIK I DANMARK

SOLGLØD I SKOVEN

Den sidste Solglød paa de ranke Stammer
 Hvor er der tyst! —
 Bag mig den store Globus stille flammer,
 et vildsomt Ildhav i et roligt Bryst,
 og langsomt gaar jeg fremad, Fod for Fod,
 fra Lyset bort, ind i den dybe Skygge,
 hvor tryllebundne Minder bo og bygge
 ind i den Verden, jeg som Barn forstod,
 og hvor jeg drømte mig al Trolddoms Lykke,
 fri for den virkelige Verdens Jammer,
 dens tunge Krans og dens dyre Skrammer ...
 den sidste Solglød paa de ranke Stammer!

Og jeg forstaar det atter alt saa nøje
 Hvor er her tyst! —
 Dryader paa min Vej sig sagte bøje
 med spinkle Hænder om det fine Bryst;
 og hist, hvor Hjertegræs om Kæret bæver,
 de hvide Slør i Elverdans sig hæver,
 mens undrende jeg ser — en Arm — en Fod!
 I blide Bølger vugges varmt mit Blod,
 og Alfer vipper glad paa Kildeovnen,
 saa fjernt fra Livets Hæslighed og Jammer
 o Gud, hvor er det skönt i Aftenskoven
 det sidste Sol-Kys paa de ranke Stammer!

FORAAR I DANMARK

Først et Sus — som om en Verden
 skjæl i sine skjulte Fuger:
 stærke Vinter-Natte-Lag,
 hvor en Kreds af blonde Cuder,
 klædt i Staal og Dyrehuder
 — Drikkehorn og lange Drag,
 Kærnen frisk, barbarisk Skallen —
 vied ind en Valborgsnat
 med en Stor-Rus rundt i Hallen.

— Og saa brister Skovens Mos:
 Spirer bryder, Stængler skyder,
 Skyens Dug sin Aande gyder
 gennem Træets nøgne Krone
 og med aabent Barneøj
 ler den første Anemone!

Myidrens Myldren — lilla — hvide:
 Tusind i en Haandevending,
 og Smaafugle la'er sig glide
 silkeblødt igennem Luften,
 for at kende henrykt Duften,
 for at se det aabenbare
 Under, som én Nat har skabt.

Alfer! nu til Bøgen rapt!
 den maa ikke staa og mule,
 der skal laves grønlig-gule
 Kræmmerhuses gyldne Tutter
 med en Frynse, fin som Tanken,
 der kan vække Hjertebanken
 som de Dun, der lysner Smilet
 om en kruset Pigemund.

Og det lysner og det lær,
 og det kvidrer og det jehler,
 medens Bøgene sig kupler
 siden-svøbt langs Fjord og Sund;
 Dagen er en livsglad Undren,
 uden Hensigt, uden Grund:
 Aftnen er den store Andagts
 billedfyldte Drømmestund.

Over bløde Dæmringshøje
sænkes Dagens klare Skær --
mægtige Gestalter stiger
op bag Aftnens sorte Trær:
som et Fortrav af de Tanker,
Sommernattens Glød skal forme --
paa en Grund af Vinter-Storme
fra de vilde Guders Hær!

JEG ER KUN EN VISEMAGER

Dér ligger den vide Verden
med Ære og Rang og Magt,
med alt, hvad der har saa mange
i svære Fristelser bragt;
jeg ser paa de lokkende Sager --
og Øjnene til mig jeg tager:
jeg er kun en Visemager,
som gaar efter Sange paa Jagt.

Og har jeg et Stof mig fanget,
jeg slaar ved mit Glas mig ned,
besynger det alt -- kun nødigt
Moral og Sædelighed;
og dersom min Mening man vrager,
min Hat med et Buk jeg tager:
jeg er kun en Visemager,
som gør ved Glasset Besked.

Vel véd jeg, at somme mener
den Smag er ikke helt fin
at syng om Vin og Piger --
men Sangen, ... ja hver har sin;
jeg finder at Pigen er fager
og saa længe Vinen mig smager,
saa er jeg en Visemager,
som synger om Piger og Vin.

FARENDE FOLK

De løbende Vande har liden Rast
men stille Slots-Søen staar;
den farende Ridder er kommen hjem
at se til sin Fædrenegaard.

Taarne og Tinder er sunket i Grus,
saa stille Slots-Søen staar;
den farende Ridder er kommen hjem,
han søger den Kirkegaard.

Thi inget Tuc kan rumme saa mangt,
som den, der er hvælvet her:
han klapper med Glavind paa Gravens Vold
og hvisker: Min Hjertenskær!

O kan du mig nævne i Verden det Sted,
hvor værd er at bygge og bo,
og kan du mig vise paa Jorden den Krog,
hvor farende Folk finder Ro?

Mit Kongedømme laa højt paa Fjæld,
og vid var mit Ævne og Magt;
mit Kongedømme blev bragt til Fald
jeg selv har det ødelagt.

Dog springer i Skoven den stolte Hjort
og Ulven skærper sin Klo. —
De trætte finder i Jorden Fred,
De farende Folk ikke Ro.

Den store Dønning i Havet gaar
men Søen i Skoven er smul. —
Nogle skal lægges i fredlyst Grav
og nogle paa Stejle og Hjul.

Og om jeg lagdes i fredlyst Grav
med Græstøv over mit Bryst;
min Sang vilde vælte den tunge Tørv,
jeg sprængte mit Bur med min Røst.

Og om jeg lagdes paa Stejle og Hjul
og bandtes med Strikker fast,
da skreg jeg Hævn over Verden ud,
saa Stejle og Strikker brast.

Farvel, min elskede Hjertenskær,
Gud give Dig Hvilen sød!
For mig er der intet blivende Sted,
ej Hvile i Liv eller Død.

PAA UDVANDRERSKIBET

Stille de sad paa Damperens Dæk:
der var Alvor over de rolige Træk.

Hen over Atlanterhavsvoven de gled,
og Havet mærked, da Sol gik ned.

En Træktugt-Skare, en Udflyver-Flok;
hver tænkte paa sit — det var broget nok.

En undertrykt Taare i Øjet blinked:
Hjemmet var svundet, men Fremtiden vinked.

Den listende Tvivl, den krybende Kummer,
de skulde vel veksles i Dollar-Summer!

Og se, over Voverne Stormsvalen gled,
hvis Hjemsted og Rede slet ingen véd.

Og Røgen stod sort over Skorstenens Rørd:
fjernt til Maalet, og langt til Land!

Der sad de stille paa Damperens Dæk,
og Natten faldt over de blege Træk.

Da lød der en Sang. Den var simpel nok —
dog lytted hele den brogede Flok.

Da skinned de Øjne, da smilede de Kinder —
og Horisonten blev lys af Minder. — —

Den Sang er saa dyb som Atlantens Salt,
har Bud fra det bedste og Trøst for alt.

Den rækker saa langt, som Erindringen rummer,
kan aldrig veksles i Dollar-Summer —

Vil aldrig sin Magt over Sinder forlise:
og det er den *nordiske Folkevise!*

DET GAMLE KRISTIANSHAVN

Solen skinner paa Kristianshavn,
paa alle de røde Tage,
paa alle de „Pladser“ fra Arilds Tid,
som endnu findes tilbage.

Da dufter det ... o, jeg skulde vel le,
men Vemod er blandet deri:
der dufter fra Værfter, fra Vold og Kanal
er forunderlig Poesi.

Paa Kristianshavn, med den grønne Vold,
er skælvende Foraarssol skinner,
paa Udsigten ud over Kallebodstrand —
paa alle Barndommens Minder.

Paa Knippels- og Lange- og Snurre-Bro,
paa alle de Folk, som gaar der,
paa „Jødens Bule“ — som man rev ned —
og paa Børnehuset, som staar der.

Halvt hollandsk lever den lille By
— fra Stor-Staden skilt ved en Strøm
saa bred som Langebroen er lang --
sit Liv i en Fortids Drøm.

Patricier-Husene drømmende staar --
ja *dengang* var Pladserne fulde
af vimplede Skuder, med himmelhøj Rig,
som rundt om Jordkloden skulde.

Men Smaaanden, han som i Kælderen bor,
hvor sjældent en Solstribe skinner,
han tærer med særlig Trofasthed paa
de gattede og kære Minder. —

Solen skinner paa Kristianshavn,
paa alle de røde Tage ...
langt derfra kan man ønske sig
i den trange Kælder tilbage.

Ja, den, som er faret Halvkuglen rundt,
med Bagage af Længsler og Mindor,
kan synes, at Danmark er saadan en Kælder
hvori en Sol-Stribe skinner.

TIL EMIL POULSEN

Den faar Gudernes
Vrede at føle,
som seirrig sig hævded
og højt stod i Gunst;
mægeligt Liv
giver Sinkerne Sundhed,
men Lavrbær og Lidelser
følger med Kunst!

Saa vend da dit noble
Blik, med den klare
Skælm i hver Øjekrog,
Ven, mod din Ven!
Lykkeligt Samvær
i brydende Tider
gav os vor Rang
iblandt stræbende Mænd.

I lysende Afteners
tusinde Møder
mandig-skønt straaled
dit Snille for Rampen;
naar Ham du skifted,
som Kunsten det byder,
din Sjæl blev u-blandet:
en Prins af Blodet!

BROGET LØV

311

I Nætter, som straaled
af Ungdom og Livsmød,
mens Ord-Legen sused
om Bægret det blanke --
naar Hoben da hviskede:
nu har vi ham *nede* --
da lyste dit Smil
som en højbaaren Tanke!

Den faar Gudernes
Vrede at føle,
som sejrrig sig hævede
og højt stod i Gunst;
møgeligt Liv
giver Sinkerne Sundhed,
men Lavrbær og Lidelser
følger med Kunst!

Jeg ønsker Dig *Sundhed*
-- som selv jeg den ønsker,
som begge vi kunde,
ved *Zeus*, gøre Brug af!
For øvrigt jeg ønsker,
Dig intet i Verden:
Du Ridder, som staar dér,
med u-pletet Skjold.

FORAARS-BUD

Paany Miraklet! -- nu da Jorden vaagner
og gnider Øjet mod det kære Lys,
mens endnu Nattens sidste Kulde-Gys
bæver igennem Morgengryets Taager;
snart er der grønt, hvor Mosekonen koger
sin Davregrød:
et Foraar springer frem af Tidens Skød,
Miraklet sker -- og hvert et Hjerter jubler.

Snart suser ater, som en Pil fra Buen,
 den rappe Svale kredsede om Dammen,
 og Hanen gale, purpurrød i Kammen,
 og træder Menuet med Høne-Fruen,
 som nylig kagende har lagt sit Æg —
 Vedbenden gnistrer mørkt paa kalket Væg,
 hvor Solen klækker frem en Sværm af Fluer,
 der summer ind ad Dør og ud af Stuer,
 mens Bonden stryger lunt sit stride Skæg.

Foraar — Musik — ugribelig for Haanden,
 usynlig, men med Farvens skære Flimren
 i sarte Former og i blide Omrids:
 en flygtig Drøm — og dog, hvor fast, hvor stærk!
 O Drømme, Kunstens Liv og Kunstner-Værk,
 bring Foraarsbud til dem, som ængstelig venter,
 gør modne dem, som Sejrens Løn sig henter,
 gør livs-glad Slægten, som i Skyggen strider:
 spred dine Bølger ud til alle Sider,
 at Pigens Kind blir rød og Mandens brun —
 hvælv over Livet Himlens blaa Paulun,
 og dæmp den bitre Nød, de bange Smerter!
 Musik! — kryst Menneskene til dit Bryst
 og føl til Tak de varme, varme Hjerter.

MINE TORNE DEM GEMMER JEG

Mine Torne dem gemmer jeg hos mig selv,
 men paa Roser min Sang skal træde:
 dem strør jeg ud under Himlens Hvælv,
 at bringe blomstrende Glæde. —

Og mærker Du stundom et lidet Sting,
 naar af Rosernes Kaik Du har drukket:
 drik Duften, og lad blot som ingenting —
 det er *mig*, som Tornen har stukket.

ATTER I NORGE

ATTER I NORGE

Jeg kender atter dette Sus i Luften
 — en Elv, der jubler under sagte Graad —
 og atter suger ind jeg Harpiksduft
 fra Skovens Træ og Stuens Husgeraad;
 jeg klatrer atter op ad Tankestiger,
 der støttes mod den stejle Fjældemur,
 og atter favner jeg en vild Natur
 — og favned gerne alle Sæterpiger;
 løssluppen som en Fugl paa spændte Vinger
 jeg skyder — Gud ha' Lov — den gamle Ham,
 og atter synger jeg saa Væggen klunger,
 mens alle Asgaardsrejens Bjælde ringer —
 og atter drikker jeg den norske Dram!

Lad mig kun tømme den, trods Hovedrysten
 af Læger, Venner og kanske Veninde:
 den, som med Styrken atter ligger inde,
 var det i Tanker blot, maa øve den;
 jeg sætter atter Kurs mod Klippekylen
 med Ønsker om at kunne kløve den;
 ung er jeg atter — kend det her paa Røster:
 kom, stolte Norge, lad os prøve den!

I Kappestrid med Dig, dit Hav, dit Fjæld,
 dit tusindaarigt gamle Saga-Rige,
 dit Trolde-Tøj langs det stride Fossevæld,
 jeg lader, selv en Trolde, min Røst opstige!
 Det blir en Hymne, hvortil Du gav Navn,
 en Svingskraft, hvortil Du har laant mig Fjeder;
 smykt staar mit Kvad i *dine* Højtidsklæder,
 jeg ser tilbage mig foruden Savn,
 ung blev jeg, da mod Nord blev vendt min Stavn:
 det er *Din* Sang, som synges til *Din* Hæder!

Thi saa' jeg ogsaa meget saart og sygt,
 som strider Striden i de trange Dale:
 Du staar paa stærke Bjælkestøtter bygt,
 en Odelsbonde paa sin høje Svale.

Du skal ej trække Reb med Herremænd
 i daglig Dyst om Lov og Ret i Landet,
 din Aksefbredde og din slanke Lænd
 fik spændt de Herrer længst ud over Vandet;
 og paastaar man, at der er Godfolk end
 — næst Væggen — som til sligt et Spændtag trænger,
 saa paastaar *Du*, at Dine stoute Mænd
 vel véd, hvor Bilen paa sin Væg-Plads hænger:
 Din Kraft er u-brudt end, om ej u-nyttet,
 med et dit brede Smil kan skyde Ham
 og vise, Viking-Bonden er ej flyttet
 fra Norge — derpaa kan Du ta' en Dram!

Drik da Din Dram — og spørg ej først om Lov
 hos Samlags-Folk og Afholdsprædikanter:
 end sveder Safter i Din Fyrre-Skov,
 end fylker Ungdom sig med frie Fanter;
 og har Din Ungdom lært af os mod Sønder
 lidt Hovedhængeri, lidt Blegnæbs-Sprog:
 stram den, o Norge, op, før den begynder
 at prente Sproget i hver nybagt Bog.
 Hvo der, som Du, har slige Fjælde-Vidder
 til Tumbleplads for hver en fyrig Trang,
 behøver ej at trækkes med det Gnidder,
 der gør os Kunstens Vej — lidt lovlig lang.
 Hvo der kan ha' de Særkeærmer hvide,
 som *dine* Jenters, om sin brune Hals,
 bør ikke la' sin Musa gaa til Fals
 før i det bitre Æble surt at bide.
 End straalér ud fra dine Mestres Værker
 den stærke Glans — og skal den skyde Ham,
 saa lad den opstaa *ung* i nye Mærker:
 derpaa, o Norge, drikker vi en Dram!

Tag Skaalen; den er Din, med Ret, med Hæder;
 tag den fra En, hvis Ønsker kun er ét:
 at kunne slide slige Højtidsklæder
 til daglig Brug med Smilet sundt og brodt!
 at kunne evig ung som Fjældets Tinde,
 hvor mos-graat end dets gamle Væg er klædt,
 Naturens Stor-Ro med den Rus forbinde,
 hvori hvert Kunstnerliv er lovlig stødt!
 Og har vi klavret højt ad Ønskets Stige

og givet os lidt for patetisk hen:
 nuvel, derrøde lyder Dødens Gige,
den skal vel nok faa bragt os ned igen!
 Det er „Naturespil“, denne Læg i Stuen;
 i megen Røg og mindre Renlighed
der tramper Gut og Jente omkring Gruen,
 og Dansen gaar i deres Ansigts Sved.
 Den Dans, den Læg, den Lugt, den Alvorsmine,
 som for et heldigt „Stev“ kan skifte Ham! ...
 Nej, jeg er blandt Naturfolk — Død og Pine:
 Skaal, gamle Norge, i Din egen Dram!

 FJELD-LUFT

Hovedpiners Ring om Panden
 fra Evropas Storstadsluft —
 nej, for Fanden:
 Fosse-Dur og Furu-Duft;
 storme Jotunheimens Tinder
 i et Overmaal af Kræfter,
 skaale med Vorherre selv,
 slænge Bægret i en Elv,
 og paa Ho'det ned derefter.

Stille! læg din Sølv-Sordine
 paa de altfor spændte Streng;
 over Fjældemurens Flænge
 glimter Maane-Nyet lyst:
 som en Tempelild, der tændtes
 i en Højhed fjern og stille,
 dér hvor Evighedens Kilde
 svaler Mærket, som indbrændtes
 i et voldsomt Sangerbryst.

O, jeg stod en Kvæld deroppe,
 hvor den store Stilhed raader,
 stirrende mod hvide Gaader:
 Tinder klædt i sølvblaa Sne;
 Solen sank, og Skyggen strakte
 sine bløde Kvindearme

BROGET LØV

skærmende mod Dagens Varme,
 mens et Kildespring mig rakte
 Læskning imod Tørstens Ve.

Vift mig, Kvældens Brise, Panden
 sval i Højjældsverdens Luft —
 saa til Randen
 Bægret fyld med Vinens Duft:
 Elve suser, Fosser bruser,
 Bjergets Barm sin Spændkraft maaler,
 Lien smiler jomfrufin —
 det er Norges gamle Vin
 skænkt for mig i nye Skaaler!

NORSK DIVAN

Vi sidder her, helt østerlandsk,
 to ved Divanens Bord:
 fra Væggen Smyrna-Tæpper ned,
 en Lampe i en Snor;
 blødt svømmer Lampe-Skæret ind
 i Talens Hvisk og Tisk ...
 tys, jeg er ingen Tyrk, *madame*,
 skønt De er Odalisk!

Man siger jo, Poeten
 helt let henrives skal:
 at fænges, som at fange,
 er et profetisk Kald,
 og navnlig, hvis Profeten da
 fik sig en liden Pisk ...
 dog, jeg er ingen Tyrk, *madame*,
 skønt De er Odalisk!

Jeg tilstaar, dette Smilehul
 i Kinden rosenrød:
 det er som Mandel-Kærnen lagt
 i Naadens Skuo-Brød —
 som Sukkertøj, der frister Børn
 hen over Bager-Disk ...
 stop, jeg er ingen Tyrk, *madame*,
 skønt De er Odalisk!

Og denne Barm, der hvælver sig
saa fuld i Form at sé
som nogen Kuppelhvælving paa
Sophias Pragt-Moskee —
sæt, at som Tempel-Røver man
greb mig paa Gerning frisk ...
ak, jeg er ingen Tyrk, *madame*,
skønt De er Odalisk!

Jeg har — jeg har en Helligdom,
ad den vil De vel le
med Deres Fløjelsøjne
godlidende at se;
aa, de er Pøkker ... Kvinden blev
mod Kvinde altid bidsk ...
jeg har en Kæreste, *madame*,
hun er min Odalisk.

Jeg tilstaar, jeg er bleven graa
møns Tiden drev sit Spil,
og — komisk nok — ret trofast,
tro *De* saa, hvad *De* vil!
Jeg ratted fordum med min Tro,
nu er jeg bleven gridsk ...
jeg var engang en Tyrk, *madame*,
De er en Odalisk!

VED HØJFJÆLDET

Stolt rager Du op,
med kronet Hoved mod Solens Brand
Du ligner saavist en hjælmklædt Mand
med Furer og Ar i din Side:
men hvad en Menneskesjæl kan lide
uden at gaa itu —
stolteste Du,
det kan ej din Sten-Sjæl vide!

HENRIK IBSEN

Det er Dødvands-Tid —
 men Stormen *har* været,
 og Stormen *vil* komme:
 Du er dens Profet!
 Ingen, som Du, har i Sjælsdybden set
 — mens Nerverne slides,
 mens Hænderne vrides,
 mens øverst der nydes og nederst der lides —
 Mester! Du staar der saa rolig ved Masten,
 Livs-Skibet driver i Dønningens Dal,
 og Du noterer i Skibets Journal:
 Hundevagt — sejler med Liget i Lasten!

Sønderrevet

som Seklet, der skrider
 med Stægtens Forbandelse
 nu mod sit Slut —
 og fast sammenatømet,
 en herdbred Høvding,
 hvis Stor-Ry øges
 Minut for Minut:
 saaledes staar Du,
 den ensomme Stærke,
 gaadeful — graa som det Hav, Du befærer,
 en Dømmcr, en Læge, en myndig Advarer,
 uendelig Kunnen, uendelig Viden —
 og dybest inde
 fortvivlet som Tiden.

De bringer Dig Virak og Hyldest og Gaver,
 hvad skal jeg give —
 Du har det jo alt!
 Men ind i din Billed-Skats myldrende Mængde
 jeg griber ved Haand en tungsindig Gestalt.
 Det er Manden, hvem Stobberne
 kaldte „forfalden“,
 skønt Mærket han bærer
 som Konge-Skjalden —
 med Fingerspidserne
 ud gennem Handsken
 — med Forbilled baade hos Norsken og Dansken:

ham griber ved Haand jeg,
 ham elsker jeg, Mester!
 Thi lyst gennem Mørket sit Øje han fæster
 mod Fremtidens Fyr, som bag Taagerne anes,
 han véd, at der banes
 for Slægten en Vej —
 han „prikker den af“,
 men han vandrer den ej.

En skibbruden Mand — og dog styrer han Skuden,
 en Drømmer og Helt — som i „Verden“ gik under,
 hans luvslidte Frakke og Knapper foruden —
 hans Smil er et Barns, som paa Eventyr grunder,
 mens skiden-graa Lykken bag Platheder gemmes,
 et Eventyr ser han i Livs-Dagens Gang,
 hans Skepsis som Visdommens Sandhed fornemmes,
 hans Tanker er Sværd, men hans Tale er Sang. —

De bringer Dig Hyldest i fremstrakte Hænder —
 de dækker Dig Disken saa bugnende fuld:
 o Mester! en Taare paa Kinden mig brænder —
 min Harpe blev tavs i sit tonende Guld.
 De ofrer Dig Gaver — Du har det jo alt!
 min Tak for den ene, den stolte Gestalt!

HØJFJÆLD

Ved Højfjælds-Kampen, hvor Klippen knejser,
 som om den for en Konge stod paa Vagt,
 hvor Glæden dvæler, mens Sorgen rejser
 paa Brisens Bølger bort i Danse-Takt:
 dér kan man samle, dér kan man sigte,
 hvad Livet gav, og give det igen
 med Smil i Sjælen i Form af Digte
 for alle glade, sunde Sjæle hen.

Her flygter Grænsen, mens Maaset bliver:
 bag Vidden ses et Drømmeland at le,
 og Hjertet svulmer og Haanden skriver
 med Gylden-Pen et Kvad i sølvblaa Sæc;

og Morgnen straal og Kvælden rødmer,
og Natten slutter Dagen i sin Favn
og aander ud af den Fryd, som sødmer
Erindrings-Drikken med det stolte Navn.

Erindrings-Vinen, min Ungdoms Drue:
Du gløder endnu lige sund og sød,
med Tørstens Læsken, med Længslens Lue,
som da Du først Dig for min Læbe bød;
og endnu funkler paa Bordet Kummen,
af Guld og Kobbers Blanding bravt legért,
og Vinen syder med Elvens Skummen
i Skaalen, buget, billed-ciselért.

Dér grov min Mejsel i Fletnings-Bugter
et Løvværks Vildnis ud, et underbart,
og Nordens Blomster og Sydens Frugter
med Dyr og Halv-Dyr parred sig bisart;
der var et Virvar, der blev en Gæring;
en Vildskab tidt iblandt de vilde Skud:
til Gengæld var der ej Spor af Tæring —
her havde Død og Doktor intet Bud.

Centaurer tumled sig over Sletten
og pisked Flanken med den stærke Svans,
mens Aller rørte sig knapt af Pletten,
mens blomster-svaj de tren i Brisens Dans;
de kaade Fauner, de spidsed Munden,
og Kløed Bagen ved det Syn, de saa —
hvor kysk, urørlig i Søvn paa Bunden
Vandliljen lig en hvid Undine laa.

Undine, hvide, med Smil bag Øjet,
hvori min Længsel drømmer kysk og ren —
Du var mig Fred, naar der mest blev støjet,
naar Faunen kaadest sprang paa Bukkeben:
jeg kender Livet i alle Bugter,
jeg elsker alt dets Jag, dets Op og Ned,
men skal jeg plukke min Digtning's Frugter —
Vandliljen skænker jeg min Kærlighed.

Endnu kan jeg af mit Hjerte hade
— ungt, stærkt — den Hob, som træder Sjælen ned,

men daarligt kan jeg i Digtning lade
 mit Mismod løs Løb i al dets Voldsomhed:
 grant ser jeg Livs-Nøden, Kampen, Kvalen,
 jeg *kunde*, o ja, male Graat-i-Graat,
 men *dem* om det, de som dyrker Dalen —
 jeg bor paa Højfjældsvidden, i et Slot.

Ved Højfjælds-Kampen, hvor Klippen knejser,
 som om den for en Konge stod paa Vagt,
 hvor Glæden dvæler, mens Sorgen rejser
 paa Brisens Bølger bort i Danse-Takt:
 dér kan man samle, dér kan man sigte,
 hvad Livet gav, og give det igen
 med Smil i Sjælen i Form af Digte
 for alle glæde, sunde Sjæle hen.

GALGE-VISER

COMMUNE NAUFRAGIUM

Et stort Skib er gaaet under;

stormslaget drev det mod Klipperne,
 knustes og sank.

Nu bræmmer Vragstykker tusindvis Stranden.

Dér ligger de, filtrede ind i hinanden;
 vrede og vendte, brækkede, bøjede,
 slidte ved Brændingens Rullen og Rullen,
 rustne og revnede, spaltede, splintrede;
 nogle med Naglerne opfejer
 — ret som om Fingrene famlende greb imod Hjælp;
 andre med Hovedet nedefter
 — trætte og sløvede, Kræfterne udtømt af Striden.

Vragstykker: tusindvis bræmmer de milevidt Stranden,
 spredt i Forvirring — men kædet ved Ulykken tæt til hinanden.

Usle og lurvede Stykker —
 Stakler, som knap nok fandt Naade paa Klude-Krams Karren;
 fine og fornemme Stykker

— skabt til at tjene for Millionær-Passagerer, Stormænd
 og Fyrster;
 Stumper Mahogni, og Rammer til pragtfulde Spejle,
 lueforyldte, og Levninger af Palisander,
 prunkende Møbler -- ita -- og af dejlige Senge de Rester,
 som havde vugget — kånke — mangt et Par under sødelig
 Slummer.

Vrag-Dele — hulter til bulter — de tarveligst tænkbare
 Ting, som dog tæller blandt Livets Behov,
 og det snilrigste Kunstværk:
 Rester af Skodder og Skabe og Skibs-Kronometre,
 Toppen af Masten, hvor Vimplen hensmælder for Vøjret,
 Kedlen i Dybet, hvor Fyrbøder-Trællen, den arme,
 brændes til Aske — før Støvet blir koldt i Havet:
 hundred- nej tusindvis laa de dér, tæt ved hinanden,
 Ulykkesfæller langs Stranden —
 ingen Blufærdighed skjulte
 Natpotte-Hanken og Spyttebaks-Laaget,
 Bunden af Skroget,
 og Douchbads-Patent-Apparatet,
 det, som saa mangen en Dejligheds Hud havde svalet.

Alt var af Hvirvlen
 i Dybet malet;
 saa blev det from
 af Strøm-Sugot halet;
 og dengang Dagningen tændte sin sparsomme Lue,
 ret som et vildsont *la morgue* var Stranden at skue.

Og midt i det blege Gry,
 midt mellem Søvn og Vaagen,
 begynder de at bølge —
 op og ned, op og ned,
 baarne af Dønningen.
 Se dog! nej se dér ...
 et Hoved løftes,
 en Arm rører sig,
 en Haand strækkes frem med Besvær
 Over Havet en jernhaard
 Herre befaler;
 det tier --
 men de tusinde Vrag-Dele taler:

Er vi ikke Søsken
 i det fælles Skibbrud?
 Hvor er Forskellen nu,
 da alt gik itu?
 Lad os klinge med hinandens Stumper ---
 Skaal, Du store *la morgue!*

 DJÆVLE-ØEN

Han er domfældt, forhaanet, besudlet, degraderet ---
 Slam-Bølgen steg i Ophidselses-Søen:
 den „jødiske“ Kaptejn blev infamt deporteret,
 og Spyttet fulgte efter ham derover paa Øen;
 hver Hædersmand, hvis Sjæl er saa ren som hans Skjorte,
 hver Slyngel, som blev kristnet af Præst og Notar,
 alle rakte Tunge og Ansigter skar ---
 og saa gemte man „Spionen“ bag de døds-tavse Porte.

Hvorfor har Pressen valgt denne Grædekone-Mine?
 --- i Fjor var det en Kristen, i Aar er det en Jøde ---
 Kulturen har dog skabt denne Helveds-Maskine,
 den staaende Hær, som vil lægge Verden øde.
Dreyfus vil sikkert nok blive friet for de Kvaler,
 som gør ham til en Martyr --- en Martyr for *1 Dag*:
 men i Morgen er det atter den selvsamme Sag ---
 hver Sten i Fængselsmuren om den mørke Saga taler.

Paa „Djævle-Øen“ sidder vi --- med Nøden til Pude,
 med Kulden til Dyne, helt op under Hage;
 og Havet, det vilde, som vælter derude,
 det maner os til Flugt --- som vi ikke kan tage:
 de passer alle paa os, Kaptejner, Generaler,
 Ministre og Præster, Profos, Politi,
 selv Indre Mission med sit Sang-Kompagni ---
 paa det „menige“ Folk, som Gildet betaler.

De lær, imens vi lider --- de snakker højt om „Æren“,
 som kunde den forpagtes af de faa mod de flere;
 og taler de om *Frelse*, saa mener de „Hæren“ ---
 Horderne, som øves i at *gaa og massakrere*.

En Hvirveldans, det hele — og knægtet, foragtet,
 i Støvet ligger Folket for et Fængsels-Geni,
 som dyrker Gud med Salmer og Børs-Jobberi:
 en Djævlø, vort Liv — dertil har Kulturen bragt det!

BRAAVALLA-BRÆNDING

Og det var min brave Fiskermand Will,
 han bragte Avisen om Bord,
 dér stod det at læse med iskolde Ord,
 at Frankrig var dømt — og mod Afgrunden fo'r,
 at endt var det Fjælebeds-Spil,
 at Publikum gyste og Gøglerne skogred,
 at Præsternes Presse for „Heltene“ logred,
 de Helte, der løb fra Sedan ...
 Aa, glimrende Farce, hvor sort bliver hvidt,
 hvor Dumbheden holder med Lavheden Trit,
 og Dommerne kysser Hr. Hanswurst i Halen
 og synker for Kaarden i Knæ! —
 Hal Skøderne, Will,
 nu luver vi til:
 der er Braavalla-Brænding i Lø!

Dit ærlige Hjerte, min Fiskermand Will,
 maa krympes ved Frankrigs Forfald:
 men Livet, min Gut, bag den ormædte Skal,
 har modnet det Fængstof, hvis drønende Knald
 er Slut-Sats paa Tids-Farcens Spil.
 Ej Frankrig alene, men Verden blev gammel
 og bunked' til Hobe en Samling af Skrammel
 med „Gud“ og med „Fænen“ i Top ...
 En tomhjærnet Harlekin svinger sin Briks,
 en skørtklædt Præst gør for Alteret Kniks,
 og under en Syndflod af Skriftbud og Lovbud
 gaar Folke-Forstanden i Knæ ...
 Men hører Du, Will
 — hal Skøderne til —
 der er Braavalla-Brænding i Lø!

Der venter, Du vejrbidte Fiskermand Will,
 en Dom bag hver Dommer paa Jord;
 nu synes det Dødvand — men mærk Dig mit Ord:

fra Dybet en rullende Brænding, der gror,
 naar „Æren“ er helt sat paa Spil.
 I Fojkehavs-Dybden er ikke blot Fanden,
 nej, Gud er paa Spil — og med Rynker i Panden
 han indvarsler Verdens Sedan ...
 da blegner bag Sminken den gustne Prælat.
 Salon-Generalen og Knøipens Soldat:
 et Ragnarok stunder — hvor Retfærd skai sejre
 og omjuble Frelserens Knæ!
 Ja, Fiskermand Will,
 jeg sværger Dig til:
 der er Braavalla-Brænding i Læ!

EVROPAS GAMLE KOKETTE

Nu ebber det sygnende Sekel mod Slut
 med Sminke om Kinderens Rynker,
 dets Rygrad er mør og dets Nerver kaput —
 det har sig for meget af Middagen budt,
 og mod Kvælden det gisper og klynker;
 forgæves for al denne klægede Dejg
 det søger Ventrikklen at lette:
 og dog er hun stærk --- aa, uendelig seig,
 den sygnende gamle Kokette!

Hun næredes op med det sødreste Blod
 af Sværmerer og Sansculotter,
 hun fraadsed af Safternes Overflod,
 og derfor — til Tak, fordi Spasen var god —
 sine Yndigheder hun blotter:
 og Sværmeren sværmer den Dag end i Dag,
 gaar ej med en „Dame“ i Rette,
 men lægger sit Hoved, som selv-given Sag,
 for Fod af den gamle Kokette.

Saa leger med alt hun — en frygtelig Leg
 i smagløse Stuer og Sale:
 hun byder til Gilde, paa Fisk og paa Steg,
 men Festen er dog saa forunderlig bleg ---
 og Gildet maa Smaafolk betale;
dérudenfor maaber de „navnløse“ Smaa,
 paa Retternes Tal kan de gætte:
 men faa sig en Bid? — nej, hun mager det saa,
 at selv hun faar alt, den Kokette!

Hun holder Kontor — og hun løbes paa Dør
 af Fættene, Onkler og Tanter,
 man knirker og lirker, indtil hun blir „mør“,
 men fortrinsvis gi'r hun dog Præster Gehør,
 de flittigste blandt Supplikanter;
 med Himlen hun lever i skøn Harmoni,
hvert Kald kan hun nemlig besætte
 og har derfor — naa! sin *Samvittighed* fri,
 den snedige gamle Kokette.

Der danses om hende den vildeste Dans
 af Stræbere, Snobber m. m. —
 der kyskes paa Pote, der logres med Svans,
 men Stridsmagten, baade til Lands og til Vands,
 den vil hun dog *helst* protegere:
 det *kunde* jo hænd's, at de navnløse Smaa
 en Dag gik med Damen i Rette:
 saa har hun sin Hær, som skal vide at slaa
 et Slag for den gamle Kokette!

Ja, slaa kun et Slag! Men der kommer en Tid,
 hvor Søklet er træt af at ebbe,
 hvor Floden ta'r Fart i den standende Strid —
 da blir hun om Kinden saa kridende hvid,
 og Sminken — den hjælper vel næppe:
 da er hendes Rænker og Kunstgreb forbi,
 da faar man paa Døren vel sætte
 Europas *regerende Bourgeoisie* —
 den hæslige gamle Kokette!

 VÆ VICTIS!

Atter et *Slagskib* med Staal-Væddersnablen
 svajende, „indviet“, op for sin Bøje,
 atter en Krigs-Kolos løbet af Stablen
 — ære være Gud i det Høje!
 Atter Velsignelsens flommede Ord,
 atter af Prinser og Præster et Kor,
 takkende Himlen for denne Syv-Satan ...
 og atter, ak, *atter* de smaa og de svage,
 der hæver den sjæls-sønderrivende Klage
 mod Krigens forbandede Jern-Leviathan!

Og hvor de er stolte og blussende glade
 og fede og fromme, de Mænd og de Kvinder,
 som højt over Mængden paa Værftets Estrade
 ved Daaben en Leddiggangs-Livsvækker finder.
 Hvor takker de Gud over Vinglassets Rand,
 — og skotter derned til det mudrede Vand,
 hvis Flade er Spejlet for Kul-Taageskyen:
 hvor elsker de just disse slam-fyldte Strømme,
 der skyller — langt over de dristigste Drømme —
 o *Thames*, dit Guld ind til Stor-Kræmmerbyen!

Men lavest ved Floden, med sødede Kinder
 staar Arbejder-Flokken, som smedet Kolossen,
 og nederst et Mylder af Børn og af Kvinder,
 som bryder sig Pokker om Afspærrings-Trossen.
 Hvor er de dog glade: ti Vintren er endt
 og Manglen og Næden — og Penge blev tjent
 ved „*Albion*“, den, som just nu gaar af Stablen;
 i fineste Puds, i de Stumper, de har,
 de jubler og vifter — og saa er man klar:
 dér kommer Kolossen med Staal-Væddersnablen!

Den dypper sin Snude, Kolossen, i Vandet:
 dér ligger den jern-kold, mens Skuddene knalder,
 en Dæmon for Fjenden — en Dæmon for Landet,
 hvis Fattigdom vokser, mens Guld-Strømmen falder.
 Dog, Flaget er oppe! og Kæmpen er stor,
 og Første-Rangs Værk er hver Nagle om Bord,
 Maskiner og alt i den pansrede Satan ...
 og hvidt om de staal-hvide Bouge det syder,
 mens ud fra Kanonportens Strube det lyder:
Væ victis! Af Vejen for Leviathan! —

Da stiger fra Floden, fra Børn og fra Kvinder,
 et Rædslernes Raab, medens Boug-Bølgen skummer ---
 og Bølgen, som aldrig i Skranker sig finder,
 sin Klo over Mængden langs Flodbredden krummer.
 Fortvivlelsens Kamp i det slam-sortte Dyb —
 et Menneske-Kaos af druknende Kryb,
 de *lidende Stakler* — de smaa og de svage:
 og „*Trøsten*“ — paa Lidelsens ældgamle Jord
 er dette bevingede staal-haarde Ord:
Væ victis — for dem, der er blevet tilbage!

RUS OG KRIG

„Afhold og Fred“ — hvor drøveligt et Ord,
 Spidsborger-Løsnet under Degne-Kappe.
Rus maa der til — her paa Guds grønne Jord,
 om den skal vorde Himmeriges Trappe!
 Vorherre var i Rus, dengang han skabte
 sit skønne Paradis for Mand og Kvinde,
 det Paradis, som Menneskene tabte,
 dengang „Moralen“ kom og *Dyden* gik —
 Dyden, som ingen gensaa' nogensinde.

Og „Fred“? Et klangfuldt Klemt paa Valgtribuner,
 et fattigt Fif, hvorved man selv sig narrer.
 Værsgod! trut løs i Bedemands-Basuner,
 men glem ej, at det kolde blanke Staal
 gør Hjertet ødelt, mens det Brystet arrer. —
 Er det „at spare Livet“ Livets Maal,
 saa lad os alle trøstigt vegetere —
 sluk Sjælens Ild, bliv Munk og tag Tonsuren:
 lad os gaa konsekvent *imod* Naturen:
 idet vi la'er det „stærke“ Køn kastrere!

Nej, *Rus og Krig!* — saa sandt som Lidenskaben
 er Alfa og Omega her paa Jorden
 trods Bønebogen, ja trods Videnskaben,
 der holder paa de stærke Drifter Orden
 og klækker kunstig Børne-Yngel ud.
 Naar Manden først er bleven *heit* en Klud,
 og Kvinden ser i Kluden „Idealet“,
 saa kan de Freds-Apostler jubilere —
 saa er vi fri for hver en Slags Forskrækkelse,
 saa eksisterer Mord og Brand ej mere,
 men vi kan rolig dø paa Hospitalet
 af Kræft og Alderdom og anden Svækkelse.

Krig er „Forbandelsen“ — det véd vi alle:
 fordi den bliver ført af Dynastier,
 som for „uroeligt Blod“ sig klogt befrier,
 som, selv *in salvo*, lader Fanen hejse
 og ser med Sindsro Hundredtusind dejse,
 ja kanske hele Landets Ungdom falde!

Men Krig er ogsaa de Revolutioner,
der skaffer Frihed og afskaffer Troner:
Krig er det varme, dyre Hjerterblod,
hvor en Folkestammes Liv slaar Rod,
hvorfra der spirer Aandens stolte Sejer —
alt, alt det bedste, Menneskene ejer!

Og „Rus“ ? Et Skræmme-Ord for svage Sjæle,
for dem, der „drak“ — og som paany vil drikke,
naar Bussemænd og Maren-Ammer ikke
med Riset gaar parat bag deres Hæle.
Skal *Vinen* da i Gabestokken staa —
skal Dyds-Dragoner stedse passe paa,
om Værtskuldøren blir paa Tinen lukket —
fordi Dragonen mulig selv har drukket,
hvad en Apostel ikke bør og maa?
Aa, *Hykleriet* har de hundred Masker
at skjule Kødets Skrøbelighed bag —
men om man knuste alle Verdens Flasker,
blev Afholds-Sagen ej en „hellig“ Sag.

„Rus“ — siger Byron — „er af Jorde-Livet
det bedste!“ Han har Ret den stolte Britte:
Rusen blev os som Modvægts-Gave givet
mod at den sørgelige Ussældom,
som fra et helt forarmet Samfund kom,
hvis Lov og Ret er snart til Pjalter slidte.
Og naar en skønne Dag ud af vor Midte
en *Mand* staar frem, der slaar sin Tid i Synet,
fordi han er beruset af den Lykke
at turde gaa og staa *foruden Krykke* —
da vil der glimte fra hans klare Pande
som fra en Jupiter, der tumler Lynet,
mens han indblæser Menneskene „Aand“ —
og da vil *frie* Mænd og Kvinder sande,
idet de sprænger Lav- og Durnheds Baand,
at for at bygge Fremtids Verden op
og plante Fredens Banner paa dens Top,
maa *Krig* og *Rus* gaa forud — Haand i Haand!

AQVA VITÆ

Jeg var saa ked af at leve mer',
 — hu ha, leve mer:
 for jeg sejled i Modvind og Møjvind og sløj Vind
 — nej Tak for mig!
 Med Mandfolk og med Kvindfolk jeg naaed lige vidt,
 der var kun et, som trusted mig, det var Akvavit —
 Gud signe Dig, du ædelige Brændevin!

Saa grov de mig i den kolde Jord
 — hu ha, kolde Jord,
 men jeg havde i Kisten min Flaske til Trøster —
 — og Tak for den!
 Saa gik jeg til St. Peder og bad ham lukke op,
 han langed til min Lærke og lugted til dens Prop —
 Gud signe Dig, du ædelige Brændevin!

St. Peder gjorde saa bred en Mund
 — aa, saa bred en Mund;
 og han gik til Gudfader og bad ham at smage
 — naa, Tak for mig!
 Gudfader saa paa Flasken og mumled for sig hen
 han lugted og han smagte: Dig kender jeg igen —
 Du Livsens Vand, du ædelige Brændevin!

Jeg glemte dig i den gode Tid
 — aa, den gode Tid:
 der var Fred uden Krig, der var Tro uden Præst
 — der var Fest paa Jord!
 men nu er det fortvivlet, saa alt er blevet sløjt
 ved alle disse Bønner og heilig The og Pøjt.
 — Gud signe Dig, du ædelige Brændevin.

Og rundt omkring stod de Engle smaa
 — hi hi, Engle smaa:
 og de frøs uden Skjorte og sang, saa det knagede:
 — Halleluja!
 Saa fik de Lov at smage — da lød det himmelvidt:
 Gud Fader lad os hente al Jordens Akvavit
 — Det Livsens Vand, det ædelige Brændevin!

Saa fo'r de Engle til Jorden ned
 — hui, til Jorden ned.
 Men hvert Værtshus var lukket og Hoffet med Præsterne
 stod Vagt derved;
 det nytted ej, at Englene viste deres Kort,
 man kendte dem slet ikke, man jog med Skam dem bort
 — for det er Djævlene, som drikker Brændevin!

O GALGETRÆ, O GALGETRÆ

Ved Bakkens Hæld jeg lægger mig
 for Vind og Slud i Læ;
 mod Aftenrøden strækker sig
 et tært og bladløst Træ;
 jeg ser derop fra Grøftens Kant —
 hvor Himlens Graad i Leret randt,
 af muggent Løv der lugter:
 o Galgetræ, o Galgetræ, Du lille, strunke Galgetræ,
 hvor bær' Du stolte Frugter!

Jeg stemmer Næven under Kind,
 min Albu dybt i Muld —
 et Storm-Kast, som om Bygens Vind
 rev Bakkens Træ omkuld;
 nej støt og sikkert Træet staar,
 mens Stormen blindt med Svæben slaar
 og Vovens Bagdel tugter:
 o Galgetræ, o Galgetræ, Du støtte, stolte Galgetræ,
 Du vokser og bær' Frugter!

Da syn's jeg, mangen Hædersmand,
 som har til Højhed trængt,
 mod Horisontens røde Rand
 paa Træets Knag er hængt;
 ej ej dog! hviiket lifligt Syn,
 mens lattermildt de lave Lyn
 langs Fjordens Rand sig bugter:
 o Galgetræ, o Galgetræ, Du evig-glade Galgetræ,
 hvor bær' du *modne* Frugter!

GIGE-SANGE

FJÆLD-STIGNING

Ouverture.

Hør paa min Sang, enhver som har huset i Hjertet
Trang til at ville,
Tvivl om at kunne,
Haab om at naa dog sit Maal.

Se, Solen drager ad Fjældsisiden op
og kløver Skyernes Bølger.
Sagnet fortæller: Paa Bjergets Top
Kærligheds Tempel sig dølg.

Jeg spurgte mit Hjertes stormende Blod;
saa maalte jeg Fjældets Side.
Jeg jubled: om nu jeg paa Tinden stod
og turde paa Sagnet lide! —

Forgæves! I Tiden, som legende svandt,
spredtes min Styrke for Vinden;
med tyngende Tvivl jeg Vingerne bandt,
som skulde mig løfte til Tinden.

Hvad tyngende Tvivl? Du knejsende Fjæld,
du styrker jo netop den svage;
jeg drikker af Æterens evige Væld
paa Toppen min Ungdom tilbage!

Saa steg jeg. Det gik som en Gemse, i Sæt; —
for iltert, det maatte jeg sande.
Det varede ej længe, saa segned jeg træet
og tørred min glødende Pande.

Den Vind, som vifter fra Bjerget ned,
den rægger for lidsende Modet;
den gjorde mig gal, den gjorde mig hed,
den blev mig en Brand i Blodet. —

Men da jeg mit Øje paany opslog,
da vinked den straalende Tinde
saa fjern og saa rolig. Og Vejen jeg drog
med Vinket i Hjertet inde.

Nocturno.

Gennem Bjergskoven frem, i den rugende Nat,
 hvor mit Selv for sig selv bliver hange. —
 Kan jeg ængstes af Grenen, som griber mig fat,
 af et Vindstød, som vækker det slumrende Krat? —
 Ak, Minderne er det, som vaager;
 Det er dem, som vil Vandreren fange.

Hvad vinker mig fjernt fra den stængede Dal,
 hvor jeg drejede mig hundrede Gange,
 paa den selysamme Plet om den Hilsen, jeg stjal
 i et bedende Blik, — bag en hævet Pokal —
 ved en knitrende Ild i en hyggelig Sal ...?
 Ak, Minderne er det, som vaager;
 det er dem, som vil Vandreren fange.

Her er stænget for Vejen, et Fletværk af Krat:
 i en Urskov jeg vandrer i Blinde;
 men nu glimter det gennem den begsorte Nat,
 det er Bavnen fra Toppen, som melder mig, at
 der er Sti gennem Vildnisset banet —
 saa bort da hvert fangende Minde!

Marcia solenne.

Natten forsvinder og Skyggerne viger,
 Vindene vaagne, Dagen er nær;
 op gennem Taagen jeg søgende stiger,
 ser mig omkring: er Maalet da her? —
 Ængstlig ved Lykken, stum ved min Sejer,
 sænket i Andagt for Templet jeg staar.

Andagt — men ikke for stirrende Billeder,
 malte paa Kalkvæg, virket i Dug,
 ej for en Drøm gennem farvede Ruders
 Skær, men for Kræfternes lysvaagne Brug.

Dagen og Livet
 Tag imod Løftet:

Her vil jeg blive, paa Bjergtoppen her,
 klar paa mig selv i en renere Luft,
 højt over Jorden, det Evige nær!

Finale.

Og min knælende Andagt var endt, og jeg gik
fra det dæmrende Tempel, ud til det rige
Syn af den mægtige Sol,
som opsteg fra Havet.

Med den mægtige Stjerne blev Verden som tændt
af vidunderligt Lys, og til Virken det kaldte,
Bjerget laa klart for mit Blik;
Gryet var endt.

Kom da, du kaldende Stemme fra Livet,
Virksomheds Budskab, lær mig din Lov!
Haanden paa Værket! Jeg hegner om Tempels
Forgaard en skyggende Skov.

Morgnen er kølig, da glider mit Arbejd
let, men den brændende Middag skal ikke
se mig — det lover jeg — modløs at sænke
Haanden med mattede Blikke.

Kærlighed styrker mit Værk. Naar saa Dagen
hælder, da ser jeg i Solglansen Bjerget
fyldes af Mænd og af Kvinder, som drog den
Vej, jeg har banet mig selv.

Da vil en Kærlighedshymne for Livet
rulle sin bølgende Torden om Fjældet,
stige med Tusinders Samklang og slaa med
Jubel mod Himmelens Hvælv.

NU SKULDE VI BRUGE STYRKEN --

Nu skulde vi bruge Styrken,
som for tredve Aar siden
af Forsmædelsens Jern-Aag
smedded Staalet til Striden;
nu skulde vi mønstre Garden,
som kampbejstret mødte
og med Roser slynget om Panden
ad tornede Stier blødt.

Ak, vi som nu er mærket
 hver paa sin Vis af Striden,
 hvor var vi velsignet unge —
 og hvor er det længe siden!
 End følger vort brændende Øje
 Ideernes stormende Fæner,
 men Garden er blevet en Freds-Vagt
 af hædrede Veteraner.

Og langs med Veje og Stier,
 hvor Tornen slynger sin Ranke,
 hvor Ungdommens Hær-Skrig høertes,
 og Vaabnene blinked saa blanke —
 der tælles en Række Tuer,
 hver Tue saa ydmyg og lille:
 Gravhøje, om hvis Kæmper
 der blev saa underlig stille.

Højtidelige Stithed —
 som paa et Ekko venter:
 en Taushed, fra hvis Alvor
 vi Mod til Livet henter!
 At Ungdommen evig bløder
 for Frihedens sejrende Tanke,
 det holder os Veteraner
 i Ryggen ubøjelig ranke.

Ved Kvælden falder Baalet
 mod Nattens Komme sammen,
 men i hver Gnist, der gløder
 den Sjæl, som avled Flammen;
 spørg ej efter vore Smærter
 i Skuldre eller Lænder,
 men se os ind i Øjet,
 og se, hvor dybt det brænder!

Trods Smærter vil vi haabe,
 trods Svaghed ville vi sejre,
 om end først fjerne Slægt-Led
 den store Fred vil fejre.
 O, lad os bruge den Styrke,
 vi vandt os for tredve Aar siden,
 til at stole paa den Ungdom,
 som nu bliver Garde i Striden!

VISION

Blandt Venners Flok til højbords sat
 en kæerte-klar Sylvesternat
 — hvor klang Krystalpokalen —
 jeg rejste mig saa lys i Sind,
 røt i min Ryg, rød om min Kind,
 og gennem Kærtehavets Skin
 saa' jeg mig rundt i Salen.

Det flimred over Gildesbord
 og der faldt overgivne Ord
 — hvor lød de ungdomsfriske!
 hvor svulmed denne Lattersø
 med Indfalds-Blink, som under Ø
 en Stime villre Fiske.

„Vær hilset!“ raabtes der, „Du Nat,
 som krammer ud din Rigdoms Skat
 — ihvor den saa er funden —
 som øser op og slænger hen
 i Grams til Festens Spillemand
 den sidste Hvid paa Bunden.

Vær hilset, Nat i Kroningsdragt!
 som kaared til din Hirdmands-Vagt
 os frie frelse Svende:
 Vær hilset, Drot, med et Hurra,
 med *Livets Raab*: „vive le roi“
 til dine Dages Ende! — —

Og Raabet klang; Pokaler fo'r
 i Vejret rundt om Gildesbord —
 saa blev der tyst i Salen;
 En Kvinde, klædt i mørke Flor,
 skred drønning-værdig, rank og stor
 ad Døren ind fra Svalen.

Den aabne brede Svalegang
 og Salen blev med et saa trang,
 lavt syntes der til Lofte;
 og hver en Svend i Hirten stod
 som mangled Mæle han og Mod
 og famled paa sin Kofte.

Hun vinked ad mig — og jeg skred
langs Bordets tavse Rækker ned,
hvor Glæden var forstummet;
jeg fulgte hende modstandsløs,
halvt i en Gru, halvt i en Døs,
derud — i Himmelrummet.

Omkring os Mulmets dybe Nat
af hvert et Stjerne-Blink forladt,
som kan saa dag-mildt skinne:
saa traadte hun mig ganske nær,
og i et dæmpet Fosforskær
stod rank den blege Kvinde.

Hvem — hvisked jeg — hvem er da Du?
og skal mit Hjerte briste nu,
som brast al Livots Glæde?
her er saa mørkt, hist var saa lyst,
her er saa afgrundstomt og tyst,
som Døden var til Stede!

Hvad kan Du give mig igen,
som Gengæld for hver svoren Ven,
der venter mig i Salen?
Har Du mon Vin at byde paa,
som den, vor gæve Gildes-Skraa
lovhjemled med Pokalen?

Du er en Dronning, skøn og stor,
men klædt i mørke Sørge-Flor,
med Alvor i dit Øje!
for *ham*, hin Drot i Kroningsdragt,
hans Rigdom, Sundhed, Mod og Magt,
jeg ene Knæ vil bøje!

Hun kyssed kun til Svar min Mund.
Da blev der fra den samme Stund
en Vemød i mit Indre.
Hun svandt — men i et Fosforskær
fornam jeg end, som ganske nær,
to Øjne mod mig tindre.

Og det var en Sylvesternat —
 jeg kom tilbage, jeg blev sat
 til højbords dér i Salen;
 da drøned Vennernes Hurra;
 naa stem kun i: „vive le roi!“
 jeg hviskede: „vive la reine!“ — og ... ja
 saa tømte jeg Pokalen.

 COSA RARA, COSA SOVENTE

Campanilen ringer;
 det er Vespertid.
 Gondolierer! bringer
 Barken mig herhid!
 Ikke en Gondol med lukt Kaleske;
 fy for Fanden! ej en Ligvogn vil jeg,
 jeg vil ikke gemmes i en Æske
 som et Lig — jeg vil just leve, vil jeg.

Pietro, Beppo! ro mig til den Skønne ...!
 Hendes Navn? — Jeg véd ej Navnet, Gutter.
 Hendes Farver de er lysegrønne,
 Tjenerne er brune som Cerutter.
 Hendes Øjne? — sorte, ja naturlig-
 vis; hvor kan man tænke andet!
 Hendes Hjerte? — bundløst, ja figurlig-
 talt; det er som Riva-Vandet.

Se, dér kommer hun,
 just i samme Stund,
 i en Barke. Saa ro til for Pokker!
 Se, Gondoler flokker
 sig om Baaden, trænger
 frem fra alle Kanter.
 Det er Aspiranter;
 men det gaar ej længer,
 end hun selv, den smukke vil.
 Hun har sagt mig til;
 jeg er mødt — Va bene!
 Hun og jeg skal snart blive ene.

Ser I Farven dér:
 Dette grønne Skær,
 som fra Tæppet flyder ned i Vandet.
 Sé, nej Beppo, sé;
 o, hvor kan man andet
 end af Hjertet lé.
 Hist Lakøjerne,
 som Cerutter staar de;
 ha, sé Højerne,
 Cicisbé-Kohorten
 jaget fluks paa Porten;
 sprængt, fordrevet, fra hverandre gaar de.
 Nu er Vejen fri,
 Ecco! her er vil!

Fjenden er forjaget,
 fremad som et Lyn! —
 O, men hvilket Syn:
 Pladsen ved den falskes Sider er optaget!
 ...
 Traditor! O, gid Fanden ...!
 Pietro, Beppo! ro mig til en anden.

SOMMER-DRØMME

Jeg drømmer mig en Sommerkvæld
 tilbage
 til Landet, hvis smaa Kildevæld
 er svage,
 det Land, hvor ingen Fjælde staar
 ur-trodsigt gennem tusind Aar,
 men hvor en Munk i Eøge gaar
 de lange Sommerdage.

Hvad synger han, den Munk saa graa,
 for Sange?
 han kan dem alle, korte smaa
 og lange;
 han nynner, gør han, fin og klog,
 imens han sætter Orm paa Krog —
 han nynner i mit eget Sprog
 de blide danske Sange.

Han sidder dér den Sommerkvæld
 og fisker,
 mens Siv som Sus af Kildevæld
 smaahvisker;
 og mens han grunder sindigt paa,
 hvad Fisk han skal paa Krogen faa,
 hans Nynnen ved den blanke Aa
 en Ungdoms-Drøm opfrisker.

Dér gaar jeg selv ved samme Aa
 og langer
 mod Iris ud — saa gul og blaa
 den pranger ...
 jeg nynner med i samme Sprog,
 og Munken smiler, fin og klog,
 thi se — han paa sin Medekrog
 mit danske Hjerter fanger.

MINDERUNER

VILHELM TOPSØE

Døden har vist sig herude med sit Smil
 — det frygteligt alvorlige, det tomme —;
 dér staar han end med Buon og sigter med sin Pil,
 og den, som lægger Hovedet paa Pudlen til Hvil,
 han véd ej, hvad der næste Dag kan komme.

De flygter, hui! som Harer til Byen, hvad de kan,
 — som om man vel fra Døden kunde rende —;
 jeg frygter ikke Døden, jeg elsker denne Strand,
 og her min Krans og Hilsen jeg sender til den Mand,
 som Skæbnen lod mig mod det sidste kende.

Ja — vi var aabne Fjender; og naar han Klengen drog
 mod os, saa var hans Hug og Stød helt haarde;
 paa Vennerne han aldrig med Silkehandsker tog,
 men jeg har følt hans Hjerter; det var en Dag, han slog
 med Vennehaand af Haanden mig min Kaarde.

Det var en Dag, da Naaders og Raaders Dom var sagt
 imod en Mand, saa Modet fast forlod ham;
 da blev et Vink om Dømmen til Vilhelm Topsøe bragt,
 da lærte jeg hans Højsind at kende, som hans Magt: ---
 fra den Dag bar jeg aldrig Vaaben mod ham.

Hvad ingen anden mægted, hvad ellers ingen gad
 af Herrerne i „Aandens høje Sfære“,
 det gjorde han, skønt højt han til Hest som Fjende sad,
 det gjorde han, fordi han den fælles Gud tilbad,
 der vaager over Digtkunstens Ære.

Jeg synes, Døden vælger i Blinde sine Maal
 --- der var vel dem, den heller burde fælde ---;
 den skyder ned de Viljer, der hærdet blev til Staal,
 og sparer dem, der lever af Løjer og af Skraal,
 og dem, der kun kan dø af Mug og Ælde.

VILHELM WIEHE

De siger: Vilhelm Wiehe nu er død! ---
 nej, han er død for længe siden, Venner.
 Endnu det Smertens Syn i Hjertet brænder,
 da sidste Gang vor Hilsen vi ham bød;
 han saa' os ej, han kendte kun vor Stemme,
 hans egen var saa brudt som Høstens Sang,
 der ej har nogen Steder mere hjemme,
 der vil sig hævde, vil med Vold og Tvang
 udtale Vaarens rige Væld af Toner ---
 Og raller som en Fugl i Skovens Doner.

Saa greb vi tavse Svende til vort Krus
 og bød ham Drik fra Lethgudens Lager;
 da skjald han som et Aks paa Stormens Ager,
 og uter stod han rank som Borgens Hus;
 han var en Herremand, han ejed Stalde
 med Vingeheste, som for Porten sprang.
 Hej! bærer I min Ridesvøbe knalde!
 til Hest! i Sadlen over Mark og Vang!
 Og rutsh! han fo'r --- for ham var det Logiken ---
 dybt ind i Skoven, ind i Romantiken.

Og dér i Skovens sommergrønne Hvælv,
 hvor Droslen ler, og Nattergalen sukker,
 hvor Duen kurrer, og hvor Spætten hugger:
 dér kendte Herremanden først sig selv;
 og i de høje, skyggefulde Salc
 han lod sin Stemmes underfulde Malm
 snart slaa med Klang mod Loft og snart neddale,
 mens Hesten traadte lydløst som paa Halm.
 Dér sang han, som han aldrig skulde tie —
 dér var han Idealets Vilhelm Wiehe.

En fyrig, ridderlig og barnlig Svend
 fra Riddertidens halvt moderne Dage;
 lidt blød var Smileløften i hans Hage,
 hans Vitje vuggende, men fast hans Lænd;
 men Liv og Kunst var ham en sorgløs Leg:
 derfor stod han til sidst saa trist alene,
 derfor blev Kinden altfor hurtig bleg;
 dog, ét skal siges ham: han havde *Gaven*,
 Gudernes Gunst — den gik med ham i Graven.

De siger: Vilhelm Wiehe nu er død! —
 vist ej; man der saa let ej nu om Stunder,
 og ganger Scenens Sol end hurtigt under,
 saa lyser dog dens Nedgang længe rød:
 der bliver i taknemmelige Sjæle
 tilbage med Erindrings Aftensuk,
 en Stemning, hvori mangt et Savn vil dvæle
 med mangen Læbes Ord: hvor var han smuk!
 Til *Skønhed* trænger vi dog alle Tider —
 hvad for Slags Pegasus saa Tiden rider.

 ETATSRAAD FREDERIK HEGEL

Træd varsomt
 igennem de rige Stuer:
 derinde ligger en Mand,
 som har arbejdet meget,
 udrettet meget,
 opnaaet meget --
 han sover.

Han har lukket sine Øjne
 i Kredsen af sine kæreste;
 han tager sig det Blund,
 som han tidt har trængt til,
 men sjældent undte sig.
 Træd kun nærmere,
 Du som holdt af ham
 og som ikke nænner at forstyrre ham!
 Derinde ligger en nidkær Arbejder,
 en trofast Ven,
 en god Mand —
 han er død!

Det er haard Vinter
 imod Aarets Slut:
 den udmarvende Vind
 ringer med Stormkrogen for vort Vindu
 den lange, mørke Nat;
 og ved Morgen læser vi
 om Sygdom og Trang, om Fattigdom og Død!
 Han, den rige Mand der,
 som selv fordrede saa lidet,
 som ej kunde undvære Kærlighed,
 og som selv gav af et stort Hjerte,
han var begyndt at frygte
 for denne onde Tid!

Men vi, som nu snart vil bære ham bort
 paa Rejsen imod en evig Sommer,
 vi, som ogsaa frygter denne Tid,
 og som til Hælvtten har forskyldt den selv —
 vi, som har lært at isne hinanden
 med den bidende Vinds Blik,
 vi, som lever i en fortsat Vinter,
 fordi vort Hjerte ikke vil tø
 og lade grønne Spirer
 smile imod Solen:
 vi ville staa beskæmmet
 for denne gamle, trætte Arbejder,
 der sendte vore Bøger ud i Verden,
 altid i Bekymring for,

at de skulde stifte Krig og Ufred,
men selv elskede at sidde hjemme,
flittig, ubemærket,
og stifte Fred og gøre godt! —

Kan hændes det er gaaet mange,
som det gik mig:
Jeg kom hjem til Børnene
i den triste Skumring;
de sad ved deres Legetøj,
og jeg fortalte dem:

Gamle Hegel er død!
Da listede de sig, en efter en,
stille bort fra deres Leg,
og de hviskede dæmpet: Ak, er han død!
Han var saadan en god Mand!

Gamle Ven! Raadgiver og Ven for mangfoldige —
halvvejs en Fader for mig:
Kan Du ønske Dig en bedre Mindetavle
end Børnenes Ord!

VIGGO DREWSSEN

Og vi skulde gaaet — saa tænkte jeg, Ven,
her i de løvfældte Skove
og gransket Filosofens Spor
ved den evig grublende Vove!

Du prøvede Ven, du rolige Mand,
mildt dømmende, hærdbrede Kæmpe —
ser jeg nu for mig din Riddergestalt,
min Taare jeg kan ikke dæmpe.

Dør! — det er Graaden, som skæmmer en Mand:
Du ynded jo aldrig en „Scene“,
men Øjet, som smilet ad sligt, det er slukt —
jeg gaar her ved Stranden alene!

De løv-fældte Skove gav fattig Blomst,
den Krans vil jeg ikke Dig binde,
men her er min Sang til Bølgens Akkord
og Suset af Kartegats Vinde.

Hør! — det er Skvulpet fra Hornbæks Strand
 og Suset fra Elckilde:
 ej sandt, de Toner, dem kender Du grant,
 saa hjemligt rørende milde?

Og se, Du stærke, Du rolige Mand,
 Du prøvede, hærdbrede Kæmpe:
 der staar Du — og holder for Øjet Din Haand,
 Din Taare Du kan ikke dæmpe!

O Ven, hvad er vel vor Filosofi?
 hvor kan vel vor Viden forklare,
 at dem, vi elsker, dem skilles vi fra,
 for ene og vide at fare?

Dog tys! ... Du nikker, med Finger for Mund,
 til din yngre, urolige Fælle,
 som vidste Du nu langt mer' end jeg,
 men turde det ikke fortælle.

Og bort mod en Baggrund af Taager dulgt,
 over Havets storladne Scene,
 skrider din høje Riddergestalt —
 jeg staar her paa Sranden alene.

Saadan jeg saa ham — i dette Blik
 var ingen Angest at kende:
 trofast og modig hans lutrede Sjæl
 jeg saa gennem Øjnene brænde.

Et Særsyn i denne forhutlede Tid,
 hvis Gravsang nu daglig lyder:
 en Ridder, som falder i sit Kyrads,
 et Spejl af de mandigste Dyder!

JOHANNE LUISE HEIBERG

Nu drages med Sort det lyse Hus,
 Remisen for Thespis' Kærre;
 nu dækkes med Hæder, nu sænkes i Fred
Johanne Luise Heiberg ned
 jævne sin myndige Herre.

Og Telegrammer og Blomster og Vers
vil smykke de sirlige Stuer,
hvor Husets Værtinde ved mangen Fest
var selv den livligst ydende Gæst,
Fruen for alle Fruer.

End ser vi den stadselig ranke Vækst,
som *aldrig* svajede for Vinden,
et „Vil“, som altid aarvaagent var —
og det asiatiske Øjepar,
som stred med Etatsraadinden.

Hun sad mod Stolens det høje Læn,
en sløromvunder, Sibylle,
og stirrede tilbage, som ned i en Grav:
Virak, Triumfer og Titel den gav —
og levede en bøg-prydet Hylde.

Og dette skal siges, naar Sørgelior
nu slynges om Thespis' Kærre:
Fru Heiberg havde til Scenen bragt
en Vidde i Spil, i Naturen en Magt
--- uden sin myndige Hærre.

Og dette vi hørte, vi lyttende faa,
som gæstede de sirlige Stuer:
et Ord, som havde Frimodigheds Klang,
en egen, betagende Sandhedens Sang
af Fruen blandt Dannelsens Fruer:

„Ret aldrig vi vinder en Kunst igen,
naar spidsere bliver vor Evne,
naar Fantasien fornægter sit Mod,
naar „Artighed“ sætter paa Scenen sin Fod
og Sippetthed Sippetthed Stævne!“

„Nej, Kunsten begynder i Dyrehavs-Bod,
blandt Gøglere findes dens Moder;
den fødes til Liv i en Kælderhals,
drejer sig i en Sagtevals
efter de sirligste Noder!“

„Og stiger den, tryk paa sin egen Natur,
og rækker den svimlende Tinde:
den glemmer, trods Virak og Caver, ej
sin Mo'r, som rørte den første Dølg
i Vaffelbutikken derinde!“ ...

Saa taled hun, „Musers og Gratiers Pryd“,
som havde af Guldskaalen drukket
og kerdt, hvad Malurt paa Bunden laa:
det var, som ud i det fjerne hun saa —
og vendte sig bort — og sukked.

Nu drages med Sort det lyse Hus,
Remisen for Thespis' Kærre;
og døkt af Hæder, og sænket i Fred
lægger den rige Natur sig ned
jævne sin henfarne Herre.

Og Telegrammer og Blomster og Vers
smykker de øde Stuer.
Hun rakte os Haanden ved mangen Fest;
vi rækker vor Krans, som taknemmelig Gæst,
til Fruen for Scenens Fruer.

C. BERG

Novembermåneden spændte ud
sin Skærm, saa klam, saa tung, saa graa,
— og Brystet stønede — Herregud,
skal da hvert Haab om Lys forgaa?
Skal intet staa med fast Kontur,
skal Træ og Busk og Hegn og Mur
hensvømme i et Valle-Hav,
hvor Aaret grøv sin Grav.

Nej — lad saa Skærmen sænke sig
ned over ham, som stout og bred
saa daarligt mægted tænke sig,
at alt gik ned og stedse ned:
Den sidste store Bordekraft,
som dette Bondeland har haft,
om Klokkerne ringer nok saa dump,
dør ikke i en Sump.

Nej lad kun Mulmet spænde ud
 sin Skærm saa centnertung og graa,
 just denne Klokke bærer Bud:
 at Lys og Kraft kan ej forgaa!
 Den Død, som strakte Kæmpen hen,
 den holder Mandtal mellem Mænd:
 der svulmer op et vaarfriskt Hav,
 hvor Berg gik i sin Grav!

Og vi som stod den Høvding nær,
 der drog saa let sit sidste Suk,
 vi — Ven og Uven blandt den Hær,
 der skifted med ham Smil og Hug:
 Vi, som jo ynder Genbyrds Tvist,
 vi fandt ham, hvor vi tog ham sidst,
 og „Enhedsmærkets“ Øgenavn
 blir ham en Hæders-Bavn!

Det, som hos ham var bredt og trygt,
 det bør vi søge hos os, hver
 som gribes stundom bitter-sygt
 i Livets strenge Landnamsfærd.
 Af hans Naturbunds rige Jord
 vi ejer mer', end selv vi tror:
 Ja blot vi stoled trygt derpaa,
 saa var der Land at naa! —

Et Enhedsmærke var den Mand,
 hvem ingen Taager gjorde graa,
 som ej November var i Stand
 med sine Livs-Tvivl ned at slaa;
 han var et Fjæld, en fast Kontur —
 kun Døden nedbrød denne Mur,
 men Bruset fra et Junihav
 ombølger Kæmpens Grav.

Og vifter det en Solskinsdag,
 med friske Briser over Vang,
 og smælder højt de hundred Flag
 til glade Stemmers Frihedssang:
 Saa staar han for os bred og stor,
 den Mand, der synger før i Kor,
 den Mand, i hvem en Sanger bor,
 som selv paa Teksten tror.

JULIUS LANGE

De store, de stolte Skikkelser,
 de tælles nu grumme snart —
 Døden langer med Leen ud
 paa en saa avindsyg Art:
 knoglede Mand — til at hugge ned
 var Du vel aldrig sen —
 men op vil vi rejse vor fældede Ven
 den stolteste Bautasten.

En Søjle, saa rank og bred og høj,
 sat paa en Sokkel god —
 saaledes som Julius Lange selv
 i levende Live stod;
 og Skrift skal hugges i Stenen ind,
 at vidne for Slægternes Mænd:
 han var blandt de ypperste Danske,
 som førte Tale og Pent!

Faa fik sagt fra en Lærestol
 om Kunsten saa vægtige Ord ---
 færre har leget med lettere Vid
 for Venner om jublende Bord:
 et Tænker-Hoved med skarp Profil
 paa den herligste Mandsgestalt ---
 Blikket var dybt, og i Talens Strøm
 et Havbrus af attisk Salt!

Skønhedsbejstret Du saa med dit Smil
 paa al denne Hurlumhej --
 som vedkom Stilling og Fad og Brød
 aldrig i Verden Dig,
 en fredsæl Mand, men en Fægter god,
 naar Du mente, der maatte ta'es fat;
 en lydhør Hjælper i Venne-Nød,
 tungtør mod Skvalder og Pjæt.

Saa kom de Sorger, de banker paa
 den fastest lukkede Dør —
 Du maatte vel ogsaa op fra din Stol,
 at give de Gæster Gehør;

men mandig stred Du endda din Strid,
tro mod dit Ideal
dit Lær kunde brydes, din Aand stod støt
blandt Guder i Marmorets Sal.

Dør ville vi lade din Higen i Ro,
dør søgte Du Maal og Ret
for Kunstens Evner og Livets Tro
ved de eviges lyse Banket:
i Straaleglans af Hellas Kultur
som Gudernes hædrede Gæst,
dør vandrer nu Julius Lange ind
ved det menneskeliges Fest!

CARL ROHL SMITH

Til hans Hustru.

Maskinen slog sine rolige Slag —
saa støt og saa stille det lød;
og Himlen spejled sit tindrende Tag
i Havdybets vigende Skød;
og Skibs-Passagererne spillede Kort,
mens Dagen i blaasende Hvide henflød —
saa lagde jeg stille Avisen bort:

dør stod, at min Ven var død!

Og Dagen blegned, og Sol gik ned,
og Himlen blev tung og graa,
og ud over Havet mit Øje gied,
og sortnende Vover jeg saa';
bestandig jeg sad paa den samme Plet
og støtted min Haand under Kind —
og dengang da Hundevagten gik ind,
fornam jeg, at jeg havde grædt.

Hvor er det dog muligt, at *den*, som er god
og elsket og nobel og smuk —
at *den*, som har kæmpet sig frem ved sit Mod
og ej ved et eneste Buk —
hvor er det dog muligt, at *den*, som var stærk
og leved saa lysende glad i sit Værk

og vidste fuldt ud, hvad hans Gerning betød:
at *han* nu ...

Ak, nu er *han* død!

Men alle de Væsner af lavere Rod,
som snylter paa Livs-Træets Saar,
de fødes af Safternes strømmende Flod
helt op mod de hundrede Aar —
og *han* som i fuldeste Skaberkræft staar
og føler sig adelig-stærk,
han fødes før Rimen faar pudret hans Haar —
midt i et halvtærdigt Værk!

Vi véd det, Veninde, han vandt denne Krans,
det kostlige, dyre Klenod;
nu hvirvler snart Høsten de Blade i Dans,
som pryded en Stridskæmpe god.
Lad andre berymme, hvad Kæmpen har skabt:
til *ham* staar hans Landsmænd i Gæld —
jeg véd, hvad hans Hustru i Helten har tabt:
Veninde! mit Haandtryk — Farvel!

SOPHUS SCHANDORPH

Højt i din Himmel, o, Fader Evan,
hvor Dagen er stedet til Ro,
og Solnedgangs-Skæret har Druernes Glød —
der ligger en smuk liden Kro.

Dér finder man intet elektrisk Blus
og ej Telefon eller stigt:
tolv Tællepraase, som aldrig gaar ud,
gør deres lysende Pligt.

Og Døren gaar op, og Døren gaar i:
hvad Gæsterne ønsker, bli'r bragt
af smaa Kellnerinder som Englebørn
i deres mest himmelske Dragt.

For Bordenden sidder, med fint-spidsset Mund
og Kinden lidt hektisk rød,
Bellman — med Kniplingsmanchetter paa
og en langhalset Luth i sit Skød.

Og næst ham, med tindrende Øjne blaa,
 Johannes Ewald har Plads;
 saa følger Knud Lyhne og Aarestrup — ja,
 selvfølgelig hver med sit Glas!

For Resten ej Forskel i Rang eller Stand:
 her drikker i ophøjet Ro
 Carl Bagger og Wessel, og Mantzius med,
 og Lars Mathiesen — for to!

Da triner den smaa Kellnerinde frem,
 med Smilehul i sin Kind,
 og melder, at Sophus Schandorph er død —
 da raabes der lydt: Lad ham ind!

Alle har rejst sig, med fremstrakt Glas,
 — i øvrigt i ophøjet Ro —
 og Mantzius fører sin gamle Ven
 ind i den himmelske Kro. — —

Javist har han Ret til at bænkes dér,
 hvor Aarestrup viser ham Pfads,
 og Bellman hilser med Slag paa sin Luth
 og dypper i Bollen sit Glas.

Med Vintøv din skaldede Isse skal snoes,
 og „Bellman“ skal tone igen,
 den Tone, Du elsked og kendte som faa —
 min vin-glade, sang-kære Ven!

Vi red jo tilsammen en Tid vort Ridt,
 og Pegasus traved helt godt,
 og Folk fik i Næserne Smaasten og Grus —
 da næs de og raabte: hvor „raat!“

Det Ord har de brølet helt højt og helt tidt
 ud af deres Vids A B C;
 men ej fik de ned-brølt dit gode Humør:
 Du lo, og blev ved med at le!

Nu vel, denne Latter, min gamle Ven,
 hav Tak for dens Djærvhed og Kraft;
 den skabte Dig Venner ... Gud give, Du blot
 én Fjende til Slut havde haft!

Thi *det*, som skal mærke en Mand for hans Tid
 og skænke ham Hundred af Aar,
 er ikke blot Venner, der smykker hans Hus,
 men Fjender, der smæder hans Gaard!

TIL MIN MO'R

Fjernt over glindrende Skyer,
 som svinder lig Æren og levner ej Spor,
 fjernt over Higen og Attraa og Ønsker —
 dér har jeg en Grav, og dér har jeg en Mo'r.

Langt borte mod Aftenens svindende Røde
 dér suser, naar Dagen til Hvile blir bragt,
 lig tonende Skygger i Bølger saa bløde
 to ranke Cypresser paa vemodig Vagt:
 en blødende Himmel, saa fattigmands-lav,
 et Fyrste-Slot over de sejrende døde —
 langt borte mod Aftenens svindende Røde
 dér hviler min Mo'r, hvor de grov hendes Grav.

Fjernt over Træthed og Mismod,
 som stiger lig Skygger af Skumringens Spor,
 fjernt over Legems-Lyst, Sundhed og Stridsmod,
 dér har jeg en Grav, og dér hviler min Mo'r.

Jeg gaar ej didhen, naar min Arm er som Staal,
 naar Panzeret dækker mit voks-bløde Bryst,
 naar Jubelen kvæler hvert Suk i min Røst:
 jeg elsker den svangre, den fødende Jord —
 jeg glemmer den Grav, hvor de gemte min Mo'r.

Men spirer der Harm, hvor man saad mig Had,
 og drysser der Orme af Laureernes Blad, —
 o Mo'r, Du som Menneske-Skæbnen mig gav,
 jeg beder i Ydmygheds Stund ved din Grav!

Da er der en Verden af Længsler og Minder,
 som binder mig ømt til den bedste blandt Kvinder:
 da føler jeg alt, hvad min Sjæl fik i Eje,

som samlet og helt fra de spredende Veje,
som Laan fra et Liv, der mig Livs-Lykken gav —
da strømmer der Taarer, o Mo'r, paa din Grav.

Fjernt over alting, som svinder,
alt, som gør lille, og alt, som gør stor,
fjernt over Dagen og Lyset og Døden
jeg ejer en Grav, og dér lever min Mo'r!
